
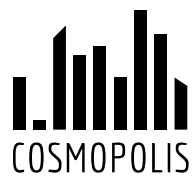

PARIS

HILTON

**POPKULTÚRNY FENOMÉN.
JEDNO MENO. MILIÓN VÝZNAMOV.**

COSMOPOLIS

PARIS

HILTON

PARIS HILTON

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 221. publikáciu

Z anglického originálu *Paris: The Memoir*, vydaného vydavateľstvom HarperCollins Publishers New York, v roku 2023, do slovenčiny preložila Andrea Vargovčíková.

Jazyková redakcia Anetta Letková
Grafická úprava a sazba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Zuzana Jančoková

Vydanie 1., 2023
Počet strán 312
Tlač FINIDR, s.r.o.

Copyright © by 11:11 Media, LLC
Published by arrangement with Dey Street Books, an imprint of HarperCollins Publishers.
All rights reserved.
Designed by Renata De Oliveira

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2023
Translation © Andrea Vargovčíková, 2023

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná ani šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textov alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a použitia tejto knihy na tréningovanie AI sú bez súhlasu nositeľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8090-701-3 (ePub)
ISBN 978-80-8090-700-6 (pdf)
ISBN 978-80-8090-699-3 (print)

*Rodine, do ktorej som sa narodila,
rodine, ktorú som si založila,
a rodine, ktorú som v živote našla.
Všetkých vás ľúbim.*

PREDSLOV

Dr. Edward Hallowell, autor knihy *Driven to Distraction* (Dohnaní k rozptýleniu, pozn. prekl.), vraví, že mozog človeka s ADHD je ako Ferrari vybavené brzdami od bicykla: je výkonný, no ťažko sa ovláda. Vinou ADHD síce ustavične strácam mobil, no zároveň ma robí tou, kým som, takže ak mám milovať život, musím milovať aj svoje ADHD.

A ja svoj život naozaj milujem.

Je jún 2022 a prežívam jeden z najkrajších týždňov v živote. Moja priateľka a susedka Christina Aguilera ma pozvala na podujatie L. A. Pride ako jedného zo svojich špeciálnych hostí. Zatiaľ čo technici presúvali moju dídžejskú aparatúru k dverám, ja som od nervozity a nadšenia odišla z domu bez topánok. Pri svojom karavane za pódiom som sa objavila v tielku, vo velúrových teplákoch a v ponožkách, čo pôsobilo azda ešte trápnejšie, než keď som nedopatrením vošla do nesprávnej šatne. Prezliekali sa tam tanečníci, a len čo ma uvideli, naradostene zajasali.

Takže na rad prišli selfička. Ako inak.

Vždy ich radšej robím sama – držím mobil naklonený nadol, čo je zvlášť dôležité, ak ste vysokí, pretože ak sa fotíte zdola a vidieť vám nozdry, fotografie nebudú pôsobiť dvakrát lichotivo. Nehovoriac o tom, ak sa tomu, kto drží mobil, od nervozity alebo od nesmelosti

trasú ruky, čomu úplne rozumiem. A tak som sa s nimi za povzbudzovania: „To je ono! To je ono! *Sliving*¹!“ odfotila a iba v ponožkách nasadila krok, ktorý môj manžel Carter volá „poklus jednorozca“ – ešte nie beh, ladnejší než cval a skôr tanec než hopsanie. Skrátka neviem kráčať pomaly.

A tak som sa ocitla na Pride spolu s Christinou a s tridsiatimi tisícami ľudí, vystrojených v dúhových farbách a trblietkach. Tancujú, smejú sa, objímajú a bavia sa počas môjho dídžejského vystúpenia, ktoré prišlo na rad hneď po Kim Petrasovej. Tá nám minulý rok spievala na svadbe nádhernú pomalú verzie mojej piesne *Stars Are Blind* a potom *Can't Help Falling in Love*, keď sme s Carterom kráčali uličkou k oltáru. Táto pieseň mi vohnala slzy do očí aj minulý týždeň na svadbe Britney Spearsovej, keď sa naša úžasná anjelská nevesta sťaby princezná, po toľkých rokoch, ktoré pripomínali skôr nočnú moru, ladne vznášala uličkou v šatách od Versaceho (*Versace*, prosím!) za tónov kultovej piesne Elvisa Presleyho, ktorá už zaznela na miliónoch svadiab vo Vegas, meste, ktoré môj starý otec Barron Hilton spropagoval tým, že v roku 1969 pozval do hotela Las Vegas Hilton International Elvisa, a tak vydláždil cestu Britney a mnohým iným novátorským interpretom, aby tu prekvitali. Je to dokonalý príklad, ako sa vďaka tvorivým víziám jedného človeka vynorí celý rad géniov, ktorí v tom pokračujú.

Ďalším dokonalým príkladom je môj prastarý otec Conrad Hilton. Počkať. Kde som to skončila?

Aha, pri Pride.

Toľko ľudí! Ach, panebože! Tá energia! Láska, svetlo, neochvejná odvaha.

Stojím za aparatórou. Je to ako pilotovať vesmírnu loď plnú *najcoolovejších* ľudí v galaxii. Ústrednou skladbou, od ktorej sa odvíjajú ostatné, je pieseň *Toxic* spolu s BeatBreakerovým remixom piesne *Genie in a Bottle* od Xtiny, kráľovnej noci. Nasledujú iné chytľavé originálne

¹ Ang. slovo, ktoré vymyslela Paris, spojenie slangu *slay* a slova *living*

piesne a remixy, ktoré by som mala nahráť na podcast alebo na YouTube, pretože tento playlist je fakt bomba. (Poznámka pre mňa: Spíš zoznam skladieb pre túto knihu.) Tak som sa sústredila (Poznámka pre mňa: Pridaj do zoznamu speváčku Ultra Naté), že mi až v polovici vystúpenia došlo, že mobil som si nechala na pulte v karavane, v ktorom som si robila selfička s polonahými tanečníkmi.

Doriti!

Pokúšam sa prestať nadávať *doriti*. Nechcem, aby sa to slovo opotrebovalo, pretože je to veľmi dobré slovo a dá sa použiť kedykoľvek. A ako sa vám ulaví! Takže *doritiiiiii!* Bez mobilu sa cítim ako nahá a mátajú ma superparanoidné predstavy, že mi ho niekto vezme a zavesí všetok jeho obsah na internet, čo sa už nejednen raz stalo. Ešteže mám Cada – najlepšieho priateľa a strážneho anjela –, ktorý mi poň skočil. Dohrala som a mohli sme ísť na afterparty, ktorú sme s Christinou zorganizovali v Soho House v centre.

Teraz som doma so svojimi psími miláčikmi: čivavou Diamond Baby, pomským Slivingtonom, nemeckými trpasličími špicmi Cryptom a Ether a pani čivavou Harajuku Bitch.

Poprosím aplauz pre Harajuku Bitch!

Má dvadsaťdva rokov. Vynásobte to siedmimi psími rokmi a vyjde vám, že má stopäťdesiatštyri rokov! Prespí dvadsaťtri hodín denne a vyzerá ako Gizmo z *Gremlinov*, no stále sa má najlepšie, ako to len ide. Viem, že raz v noci prídem domov a nájdem ju spať večným spánkom. Hrozím sa toho a neznášam túto neodbytnú myšlienku, ktorá ma občas prepadne. Neodbytné myšlienky sú moja skaza, pokazia mi radosť ešte aj vtedy, keď sa bavím s ľuďmi, ktorí mi vedia zdvihnúť náladu. Manžel je už hore v posteli a trpezlivo čaká, kým sa okúpem a absolvujem svoju rutinnú dôkladnú starostlivosť o pleť, ktorú nikdy neodfláknem.

Mama mne a sestre od malička vštepovala, aká je starostlivosť o pokožku dôležitá. Pri tomto upokojujúcom rituáli mám vždy pocit, akoby stála pri mne. Starostlivosť o seba, ak ju robíte správne, značí, že si

uzurpujete pre seba chvíľu nežnosti v drsnom svete. Zložíte si masku – svoju odvážnu, vtipnú či nekompromisnú tvár alebo brnenie – a uvidíte seba, očisteného človeka, ktorému ste dodali výživu, a môžete si povedať: „Je to fajn. Som v pohode.“ Len čo si umyjete tvár, všetko vnímate intenzívnejšie. Ako keď novorodenec zacíti prvý závan čerstvého vzduchu.

Raz ráno sme si s Kim Kardashianovou chystali frittatu a francúzske hrianky obalené cereáliami a ona vyhlásila: „Nepoznám nikoho, kto žúruje tak intenzívne ako ty a vyzerá pritom tak dobre ako ty.“

Berte starostlivosť o pokožku vážne. Ak si z môjho príbehu nič nevezmete, osvojte si aspoň toto: *Starostlivosť o pokožku je posvätná*. Väčšina žien, ktoré kedysi v deväťdesiatych rokoch užívali kokaín, vyzerala o desať rokov ubito. To na mňa pôsobí dostatočne odstrašujúco. Netvrším, že som ho nikdy neskúsila, no nemienila som preň obetovať svoju pleť. Rovnaký postoj zaujímam k cigaretám. To sa už môžete rovno plesnúť lopatou po hlave.

V poslednom čase je mojím jediným zlovykom nástrekové opálenie. Sestra Nicky nad tým ohrňa nos, no ja som od toho trochu závislá. Inak si s Carterom dávame záležať na duševnej pohode a starostlivosti o pleť. Ustavične hovoríme: „Navždy nie je dosť dlho.“ Staráme sa o seba z lásky. Chceme, aby náš dobrý život trval čo najdlhšie.

Vložila som frittatu do rúry a nastavila kuchynský časovač v podobe roztomilého tučniačika. „Máme dvanásť minút na upratovanie. Pravidlo znie: Popri varení upratuj,“ vyhlásila Kim.

Mojím jediným pravidlom je starostlivosť o pokožku. Moje jedináste prikázanie je: Používaj opaľovací krém.

Možno sa pýtate, ako toto všetko súvisí s ADHD.

Nijako. A zároveň veľmi. V čomkoľvek a vo všetkom naraz.

ADHD vyčerpáva a stimuluje. Takto ma Boh stvoril, takže to musí byť správne.

Carter celkom nechápe, čo znamená mať ADHD, no je prvý a jediný muž v mojom živote, ktorý sa mu aspoň usiluje porozumieť. Na

začiatku nášho vzťahu venoval veľa času a energie vyhľadávaniu informácií o ADHD, čo ešte nijaký muž pre mňa neurobil. Väčšina ľudí si iba povzdychne, zabubnuje prstami po stole a dá mi jasne najavo, aké je šialene frustrujúce dať sa vťahnuť do nekonečného víru môjho života. Carter sa krúti spolu s ním. To, čo väčšina ľudí vníma ako katastrofu, Carter vidí ako festival. Isteže, aj jeho to občas vyvádza z miery, no nepokúša sa ma preprogramovať.

Carter je investor do rizikového kapitálu. Spoločnosť M13, ktorú založil spolu so svojím bratom Courtneym, je známa tým, že sa orientuje na takzvané jednorozčce – startupy, ktorých hodnota presahuje miliardu dolárov –, ako sú Rothy's, Ring a Daily Harvest. Carter je zaklínačom jednorozčcov. Je citlivý, má pokrokové zmyšľanie a rád šéfuje, no je priateľský. Ak napríklad na zasadaní predstavenstva spoločnosti 11:11 Media diskutujeme o zmluve a ja odbočím a rozhovorím sa o lepšom nástroji na videá na Instagrame, o tom, ako by sa dal tento nástroj upraviť, vymyslieť a uviesť na trh vskutku zábavným a prístupným spôsobom, a čo keby malo to tlačidlo tvar vydry, leňocha alebo kengury...

... Carter sa ku mne nakloní a zašepká mi do ucha: „Zlatko.“

Nemyslí to zle. Len ma chce vrátiť k podstate.

Prednedávnom som účinkovala v dokumente s názvom *The Disruptor* o výnimočných ľuďoch s ADHD, medzi ktorých patria will.i.am, Jillian Michaels, Justin Timberlake, zakladatelia spoločností JetBlue a IKEA, Steve Madden, Simone Biles, Adam Levine, Terry Bradshaw, astronaut Scott Kelly, Channing Tatum... a takto by sme mohli pokračovať. Spolu so mnou v ňom vystupoval aj Dr. Hallowell a iní psychológovia a neurológovia, vďaka ktorým sa výskum ADHD hýbe dopredu. Tento film vyvracia mylné predstavy a stigmu.

Štruktúra a fungovanie mozgu s ADHD vracajú človeka do obdobia, keď musel byť drsný, aby prežil, zohnal si potravu a rozmnožil sa. (Vizuálna pomôcka: ikonická jaskynná žena v podaní Raquel Welchovej vo filme *Milión rokov pred Kristom*.) Čelný lalok, ktorý riadi impulzivitu, sústredenie, emócie a správanie, je menší, pretože primitívny

drsniak musel reagovať inštinktívne a nebojácne. Nervové dráhy sa nespájajú ani nedozrievajú rovnakou rýchlosťou, pretože pre primitívnu drsniačku bolo dôležitejšie vedieť zbierať bobule a zabiť šablôzubé tigre než čítať romány. Dopamín a noradrenalín, silné chemické látky, ktoré regulujú spánok a pomáhajú komunikácii medzi mozgovými bunkami, sa neprestajne vylučovali do krvi, pretože sa musela zobudiť už pri zapraskaní vetvičky.

Podobne ako päť percent detí a dva a pol percenta dospelých, aj ja som primitívna drsniačka v súčasnom svete mysliteľov, vo svete, ktorý vyžaduje poslušnosť a konformnosť. Aj keby sme túžili byť disciplinovanými ľuďmi, akých z nás chcú mať naši milovaní, jednoducho to nemáme v sebe. Musíme sa zmieriť s tým, kým sme, alebo umrieť od pokusov byť niekým iným.

Medzi výhody ADHD patrí tvorivosť, intuícia, húževnatosť a inovatívnosť. Som dobrá v preventívnych opatreniach na zabránenie vzniku škôd, pretože ustavične niečo strácam, meškám a štvem ľudí. Vynikám vo vykonávaní viacerých činností naraz, pretože ma nezbavuje nutnosť dlho sa sústrediť na jedinú vec. Keďže rozsah mojej pozornosti je obmedzený, nevnímam čas lineárne. Mozog s ADHD spracúva minulosť, prítomnosť a budúcnosť ako akýsi spirograf (kreatívna hra) vo forme prepojených udalostí, čo mi cibrí zmysel pre módne trendy a technológie.

Je pre mňa ľahké kráčať za šťastím, pretože mojím šťastím je čokoľvek, čo ma v danej chvíli zaujíma. Môj mozog prahne po zmyslových podnetoch. Zvuky, obrazy, hádanky, umenie, pohyb, zážitky – čokoľvek, čo spúšťa vylučovanie adrenalínu alebo endorfínov –, to všetko je pre mozog s ADHD nevyhnutné ako kyslík.

Zábavu nielenže zbožňujem, ale vyslovene ju potrebujem. Zábava je moje palivo.

Základnou nevýhodou ADHD je, že ľudí okolo vás vaše správanie často obťažuje, zdá sa im zvláštne alebo ich zraňuje, preto vás ustavične posudzujú a trestajú, a preto sa cítite hrozne. U ľudí s ADHD sa

častejšie vyskytujú predstavy o samovražde. Typický je pre nich odpor k sebe a samoliečba. Ak vám ostatní vravia, že ste protivný alebo hlúpy, alebo že neuvažujete správne, láska k sebe je pre vás skôr prejav rebelie – to je síce nádherné, ale zároveň vyčerpávajúce, zvlášť keď ste dieťa. Keďže to malé dieťa vo vás stále prebýva, váš život charakterizuje najmä hľadanie lásky – alebo čohokoľvek, čo v danej chvíli lásku pripomína.

Ako dieťa som v súvislosti s touto diagnózou nikdy neužívala lieky – a pokiaľ viem, nikdy mi ani nerobili testy na ADHD. Aj keď máte najlepších a najmilujúcejších rodičov na svete (tak ako ja), diagnóza sa nie vždy stanoví zavčasu, zvlášť u dievčat, ktoré dokážu dobre skrývať symptómy. Liečba ADHD sa tradične zameriavala na potlačenie nežiaduceho správania. V osemdesiatych rokoch minulého storočia sa o hyperaktivite alebo o „spektre“ ešte len začínalo hovoriť.

Nikdy mi nikto nepovedal: „Upokoj sa, dievčatko. Inteligencia má veľa podôb.“

Namiesto toho mi ľudia vraveli, že som hlúpa, nevychovaná, nepozorná, nevďačná a ulievam sa. A nič z toho nebola pravda. Musela som byť tvorivá a drieť, aby som zapadla, no tvorivosť a usilovnosť som dostala do vienka, preto som sa každý deň úporne snažila prispôbiť až do chvíle, keď som dokázala v sebe nazbierať silu a povedať: „Doriti aj so zapadnutím!“ Presne toto zamýšľam učiť svoje deti od malička bez ohľadu na to, akým smerom sa bude ich neurologický vývoj uberať.

V dospelosti prišli na rad lieky. Krátko po dvadsiatke mi lekár vysvetlil, čo so mnou „nie je v poriadku“, a predpísal mi Adderall. V tomto „vzťahu“ – ja a Adderall – sa striedala láska s nenávisťou a trval asi dvadsať rokov, až kým sme spolu s Carterom nespoznali doktora Hallowella.

Doktor Hallowell povedal: „Od osemdesiateho prvého roku ľuďom vysvetľujem, že tento stav je prínosom, ak ho využijete správne, a poskytuje vám to, čo si nemôžete kúpiť ani sa naučiť. Zdržiava nás iba stigma. Stigma a ignorancia, čo je smrteľná kombinácia.“

Akoby ma zasiahol blesk, ako keď niekto vysloví drsnú pravdu, ktorú ste odjakživa vedeli, no nikto ju nikdy nepovedal nahlas.

„Naším kryptonitom je nuda,“ vysvetľoval doktor Hallowell. „Ak nedochádza k stimulácii, vytvoríme si ju. Sami si nasadíme adrenalín.“

ADHD môže zabezpečovať stály zdroj tvorivej energie, ktorej zlým dvojčatom je rušivé nutkanie. Túžite po adrenalíne? Robte všetko ťažším spôsobom. Nadväzujte vzťahy odsúdené na zánik. Jestvuje milión spôsobov, ako vybabrať sám so sebou len kvôli adrenalínu. Moja predstavivosť je nekonečná, no rovnako ľahko ma vrhá do temnoty, ako ma vedie k svetlu. Doktor Hallowell to nazýva démonom. Je to had, ktorý vkláza všade a našepkáva vám, že ak je niečo zlé, zaslúžite si to, a ak je to dobré, nepotrva to dlho. Pravdaže, démon je klamár, no skúste to vysvetliť môjmu mozgu, keď sa mu zbiehajú slinky na veľké vedro smaženej úzkosti.

„Vaša najväčšia výhoda je zároveň vašim najhorším nepriateľom,“ povedal doktor Hallowell.

A môj mozog na to: *Doriti!*

„Paris, povedzte mi, ako ste na tom so sebaúctou?“

„Viem dobre predstierať,“ odvetila som.

„To je u ľudí, ktorí žijú s ADHD, bežné.“

Nie „u ľudí, ktorí trpia ADHD“. Nie „u ľudí, ktorých postihlo ADHD“.

U ľudí, ktorí žijú s ADHD.

Niektorí z nás zistili, že ADHD je supersila.

Kiežby *A* znamenalo *a teraz vás nakopem do zadku!* Kiežby *D* znamenalo *dopekla, áno!* Kiežby *H* znamenalo *hore ruky, bavme sa!*

Nechvascem sa tým ani sa na to nestážujem, iba konštatujem: Takto funguje môj mozog. A v mnohých smeroch ovplyvní konečnú verziu tejto knihy, pretože zbožňujem nekonečné vety – a pomlčky. A neúplné vety. Pravdepodobne budem často odbiehať od témy.

Je to čosi ako spirograf času. Všetko je prepojené.

Celé roky som sa vyhýbala rozhovorom o niektorých problémoch. Som ako stroj na vyhýbanie sa problémom. Učila som sa totiž od najlepších – od svojich rodičov. Nicky vraví, že mama a otec „sú majstri v zametaní problémov pod koberec“.

V mojej rodine jestvuje hierarchia a platia tieto pravidlá:

- Ak o niečom nehovoríte, nie je to problém.
- Ak skryjete, ako hlboko sa vás niečo dotklo, nestalo sa to.
- Ak predstierate, že ste si nevšimli, ako hlboko ste sa niekoho dotkli, nemusíte mať z toho zlý pocit.

Pravdaže, sú to hlúposti, a čo je ešte šialenejšie: *Nie je to dobré*. Pochádzam z rodiny naslovovzatých obchodníkov. Ako môžeme teda tak zlyhávať v emočnej ekonomike? Vzťahy, profesionálne aj osobné, sú ako transakcie. Má dať a dal. V dobrom aj v zlom. Investujete a dúfate, že investícia sa vám vráti. No vždy jestvuje riziko.

Lúbim mamu a viem, že aj ona ľúbi mňa. No aj tak sme jedna druhej spôsobovali peklo a pri určitých témach sme zo seba nevytisli viac než pár slov. Táto kniha sa jej bude čítať ťažko. Neprekvapilo by ma, keby ju mala chvíľu iba odloženú na policičke. Alebo aj navždy. A bude to v poriadku.

Pokúšam sa priblížiť niektoré silné osobné záležitosti, o ktorých som dosiaľ nedokázala hovoriť. To, čo som povedala a urobila a čo mi niekto povedal alebo urobil. Mám problém s dôverou a neľahko sa delím o svoje myšlienky. Priveľmi ochraňujem svoju rodinu aj svoju značku – obchodníčku, ktorá vyrástla z vymetačky večierkov, a vymetačku večierkov, ktorá v tej obchodníčke stále žije –, preto ma desí už len pomyslenie na to, čo povedia ľudia.

No nastal čas.

Na svete je plno mladých žien, ktoré to potrebujú počuť. Nechcem, aby sa učili na mojich chybách, ale aby prestali samy seba nenávidieť za vlastné chyby. Chcem, aby sa smiali a zistili, že sa smú ozvať, že oplývajú jedinečnou inteligenciou a... Dievčatá, *vykašlite sa na snahu zapadnúť*.

1. ČASŤ

*Nikdy nič nelutujte,
pretože v tom čase to bolo presne to,
čo ste chceli.*

MARILYN MONROE

1.

Vraveli mi, že je hlúposť ísť skákať padákom hneď ráno po oslave svojich dvadsiatych prvých narodenín v Las Vegas, no v tom čase mi to bolo jedno. Teraz už naisto viem, že sa mýlili. Ak chcete ísť skákať padákom ráno po šialenom žúre, choďte do toho. Vaše dvadsiate prvé narodeniny sú najlepším dôvodom na hlúposti a veľa hlúpostí, ktoré urobíte ako dvadsiatnik, položí základy vašej neskoršej múdrosti. Postupom času si totiž uvedomíte, že hlúposti, ktoré ste neurobili, sú presne to, čo ľutujete. Moje roky po dvadsiatke boli... Doriti, dievča! Hlavne nevynechaj nijakú hlúposť. Miluj nesprávnych mužov. Neznášaj nesprávne ženy. Nos oblečenie značky Von Dutch.

Nič neľutujem.

Fajn, zopár vecí by sa našlo.

No zoskok padákom k nim rozhodne nepatrí.

Keď som sa rozhodla do toho ísť, nazdávala som sa, že to bude dokonalá čerešnička na torte, čiže skvelé vyvrcholenie parádnej, hviezdami nabitej, extrémnej narodeninovej oslavy, ktorá sa konala vo viacerých

mestách – pravdepodobne najväčšej oslavy dvadsiatych prvých narodenín od čias Márie Antoinetty –, a na toto označenie mám právo, pretože na žúry som odborníčka a túto zručnosť, ktorá sa dá krásne speňažiť, som si vycibrila počas mnohoročnej horlivej praxe.

STRUČNÉ DEJINY MÔJHO ŽÚROVANIA

(Detailom sa budem obsírnejšie venovať neskôr.)

Žúry, na ktoré som chodila ako malá, boli zväčša rodinné stretnutia v Brooklawne, kde bývali otcovi rodičia Barron a Marilyn Hiltonovci, ktorých som volala Papa a Nanu. Možno ste tento dom videli v reality šou *Paris in Love*. V tomto sídle v georgiánskom štýle som sa v roku 2021 aj vydávala. Navrhol ho legendárny architekt Paul R. Williams – ktorý navrhol aj domy pre Franka Sinatru, Lucille Ballovú, Barbaru Stanwyckovú a iné nesmrteľné hollywoodske hviezdy – a postavil ho Jay Paley, jeden zo zakladateľov televíznej spoločnosti CBS, v roku 1935.

V tom čase mal Papa osem rokov a býval v hoteli so svojím starším bratom Nickym, mladším bratom Ericom a so svojím otcom, mojím prastarým otcom Conradom Hiltonom. Moja prastará mama ich opustila (ako vraví rodinná legenda), pretože nemala rada ťažkú prácu v hoteli a preto, lebo Conrad vraj nikdy nebude mať skutočné peniaze. (V duchu sem vkladám gifko „Maj sa, Felicia“.)

Conrad bol neskôr krátko ženatý s maďarsko-americkou herečkou Zsa Zsa Gaborovou, ktorá bola síce na dne, no vynikala krásou a ochotou pretancovať každú noc. Zsa Zsa mala oslnivú osobnosť a už v tom čase vytvorila ranú verziu obchodného modelu, ktorý dnes nazývame influencerstvo – dávala si platiť za to, že nosí isté šaty, objavuje sa na žúroch a vychvaľuje nejakú kozmetiku do nebies, vďaka čomu sa názvy značiek dostali aj do hollywoodskej tlače. Koniec ich manželstva mal